

Arrest

**nr. 55 593 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOUTON, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 januari 2010 en heeft zich op 19 januari 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 augustus 2010.

1.3. Op 15 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Koerdische afkomst. U woonde sinds de dood van uw ouders – u was toen twee jaar – bij uw grootmoeder in de stad Sankhor, nabij Kermanshah. Twee jaar geleden werd u willekeurig aangehouden door de Iraanse ordediensten en dertien dagen lang opgesloten in het politiebureau. U werd er onder bedreigingen en beledigingen ondervraagd over vermeende activiteiten voor verboden Koerdische partijen. Tot op dat moment had u echter geen dergelijke activiteiten ontwikkeld. Na uw vrijlating sprak u hierover met vrienden, die één voor één aangaven aanhanger te zijn van deze of gene Koerdische partij. Na de dood van uw grootmoeder, ongeveer één jaar geleden, nam uw interesse toe en u liet weten dat deze partijen konden vergaderen in uw huis. Via een zekere N.(...), die in contact stond met verschillende partijen, werden er twee bijeenkomsten georganiseerd in uw huis. Ongeveer vier maanden voor uw vertrek kwamen een tiental leden van de PJAK (Party of Free Life of Kurdistan) in uw huis bijeen. Vier maanden later kwam er een groep van de KDPI (Koerdische Democratische Partij Iran), o.l.v. ene J.(...), bijeen in uw huis. Zij lieten een boek en een blad papier achter, beide in het Koerdisch opgesteld. De volgende ochtend ging u op bezoek bij uw vriend A.(...). Daar werd u gewaarschuwd door uw buurman E.(...) dat soldaten en het Ettela'at (Ministerie van Informatie) uw huis waren binnengevallen. Hij had gezien dat zij dat boek en dat document in beslag hadden genomen, en maande u aan niet meer naar huis terug te keren. Met behulp van de vader en vrienden van uw vriend A.(...) kon u twee tot drie dagen later, op 3 januari 2010, het land ontvluchten. Via Istanbul, Italië en Frankrijk kwam u op 18 januari 2010 in België aan. Een dag later vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U wenst niet naar Iran terug te keren uit angst gedood te worden door de Iraanse autoriteiten. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd van uw identiteit. U verklaarde sinds uw aankomst in België nog geen enkele poging te hebben ondernomen enig stuk uit Iran te verkrijgen ter staving van uw identiteit (CGVS p.6, 13, 16). U kreeg de kans om bijkomende stukken neer te leggen (CGVS p.17, 18), maar u hebt hier tot op heden aan verzaakt. Nochtans kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u minstens een poging doet om dit element te staven, temeer u er niet zeker van bent dat uw identiteitsdocumenten in beslag genomen zouden zijn (CGVS p.6). Overigens zijn er meerdere manieren om uw identiteit te staven, buiten uw geboorteboekje (shenasnameh) en nationale kaart (carte melli).

Bovendien zijn uw verklaringen over uw aanhouding twee jaar geleden niet eensluidend. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) twee jaar geleden door de Sepah (Sepáh e Pásdárán e Enqeláb e Eslámi ofwel de Iraanse Revolutionaire Garde) te zijn gearresteerd, en dat ook de Sepah de inval deed in uw huis die aanleiding gaf tot uw vertrek (zie CGVS-vragenlijst, vraag 1 en vraag 5). Op het Commissariaat-generaal echter verklaarde u dat de arrestatie twee jaar geleden gepleegd werd door agenten van de Nirouyeh Entezami (reguliere politie) van de kalantari (politiekantoor) en personen in burger, vermoedelijk leden van het Ettela'at (Ministerie van Informatie) (CGVS p.13, 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u helemaal geen dienst te hebben vernoemd in de CGVS-vragenlijst (CGVS p.15). Deze uitleg is niet afdoende, daar uit de vragenlijst zelf duidelijk blijkt dat u de Sepah wel hebt vernoemd.

Voorts zijn er een aantal merkwaardigheden die ook de geloofwaardigheid van uw rechtstreekse vluchtaanleiding – met name de inval in uw huis door soldaten en personen van het Ettela'at – ondermijnen. Zo is het heel merkwaardig dat u verschillende groeperingen liet vergaderen in uw huis. Het is weinig aannemelijk dat één persoon, in uw relaas mijnheer N.(...), met zowel PJAK, Komala als KDPI in contact stond en voor hen praktische zaken regelde zoals een ontmoetingsplaats (CGVS p.13). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan uw administratieve dossier zijn PJAK, KDPI en Komala immers erg verschillende partijen met een sterk uiteenlopende ideologie. Vooral KDPI en Komala enerzijds en PJAK anderzijds onderhouden nauwelijks contacten met elkaar, terwijl volgens u net KDPI én PJAK op korte tijd na elkaar in uw huis zouden hebben vergaderd. Bovendien weet u niet goed wat de partijen bij u thuis zouden hebben besproken. U verklaarde dat zij problemen zoals het gebrek aan scholing of het verbod op het gebruik van de Koerdische taal bespraken (CGVS p.14), maar het valt te betwijfelen dat dergelijke verboden organisaties het risico zouden nemen om in Iran bij elkaar te zitten om algemene feiten te bespreken. Daarenboven hebt u geen enkel idee welk boek of document mijnheer J.(...) bij u zou hebben achtergelaten (CGVS p.15).

Daarenboven bent u erg vaag over de vervolging die u vreest. U verklaarde in geval van terugkeer zeker en vast te zullen worden gedood door de Iraanse autoriteiten (CGVS p.12), maar u kon niet preciseren welke uw exacte positie is voor het Iraanse gerecht (CGVS p.16). U hebt daarover evenmin informatie trachten te verkrijgen (CGVS p.16). U verklaarde dat het geen zin heeft zich in die zin te informeren omdat het hoe dan ook vaststaat dat u zal worden geëxecuteerd in geval van terugkeer (CGVS p.17). Deze verklaring volstaat geenszins om het gebrek aan informatie over uw exacte positie voor het Iraanse gerecht te rechtvaardigen. Ook hier kan erop gewezen worden dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de nodige inspanningen levert om zijn asielrelaas aannemelijk te maken en te ondersteunen met concrete informatie. U vergeleek uw zaak met die van F.(...) K.(...) en vier anderen die in mei 2010 zijn geëxecuteerd (CGVS p.17), maar u kon deze vergelijking niet verder concretiseren dan door te stellen dat zij er gelijkaardige activiteiten op na hielden (CGVS p.18). U weet evenwel niet goed wie Kamangar is en had in Iran nog niet gehoord van hem. Ook kende u de naam van de andere martelaren niet (CGVS p.17-18). Van een zelfverklaarde activist die voor zijn leven vreest, kan echter meer interesse verwacht worden in zijn lotgenoten uit het land van herkomst.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u uiteengezette motieven voor uw vertrek uit Iran en bijgevolg evenmin aan uw vrees in geval van terugkeer vermoord te zullen worden door de Iraanse autoriteiten.

Wat uw activiteiten ten slotte betreft die u na uw aankomst in België heeft ontwikkeld en die tot uw gehoor op het Commissariaat-generaal beperkt bleven tot het bijwonen van één manifestatie naar aanleiding van de executie van de bovenvermelde vijf Koerdische activisten in Iran, dient eveneens te worden gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier. Hieruit blijkt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Uit voornoemde informatie blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. U behoort duidelijk niet tot deze groep. Uw activiteiten in België bleven beperkt tot het deelnemen aan één manifestatie in Brussel (CGVS p.18). U werd door vrienden uit het centrum meegenomen naar die manifestatie. U bent echter al vier van de vijf namen vergeten van de martelaren voor wiens lot u hebt betoogd (CGVS p.17). Er kan gelet op voorgaande dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u of uw activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitisch regime in uw geboorteland aanzien zouden worden en dus evenmin dat u bij een eventuele terugkeer het risico loopt geviséerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw deelname aan dergelijke acties in het buitenland. U hebt dan ook niet aangetoond dat u zich in verband met uw activiteiten in België kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u hierom een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te

weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan een zeer aannemelijke reden te hebben waarom hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen en deze ook moeilijk kan opvragen in zijn land van herkomst, de tegenstrijdige verklaring omtrent zijn aanhouding van twee jaar geleden op een taalkundige verwarring en dus een verkeerdelijke interpretatie berust, de commissaris-generaal verkeerdelijk afleidde dat één centrale persoon de partijen verbindt en de contactpersonen van de verschillende partijen reeds voorheen verzoekers vrienden waren, de verschillende Koerdische partijen (PJAK, KDPI en Komala) ondanks hun onderlinge verschillen een gemeenschappelijk doel hebben, hij niet weet welk boek of document bij hem werd achtergelaten omdat hij de Koerdische taal niet kan lezen, het onmiskenbaar vaststaat dat Koerden in Iran willekeurig vervolgd worden en dat er zeer repressief tegen hen opgetreden wordt, hem niet verweten kan worden dat hij niet gewacht heeft tot het te laat was om te vluchten en hij ook geen contact meer kan opnemen met vrienden en familie omwille van het risico op represailles zodat hij ook via hen niet te weten kan komen wat hem ten laste wordt gelegd.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een email vanwege de advocaat van verzoeker gericht aan de Iraanse ambassade in België en een artikel van op de website '*Independant Kurdistan Journalism*'.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd omtrent zijn identiteit en hij hieromtrent ook geen enkele poging heeft ondernomen, (ii) zijn verklaringen over zijn aanhouding van twee jaar geleden niet eensluidend zijn, (iii) de geloofwaardigheid van zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de inval in zijn huis door soldaten en personen van het Ettela'at, ondermijnd wordt door een aantal merkwaardigheden, (iv) hij daarenboven erg vaag is over de vervolging die hij vreest, en (v) hij evenmin heeft aangetoond dat hij zich in verband met zijn activiteiten in België kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat hij hierom een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Het bewijs van identiteit en nationaliteit is een essentieel element in elke procedure en de Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn identiteit en/of nationaliteit heeft neergelegd. Verzoeker herhaalt dat hij ervan overtuigd is dat de autoriteiten tijdens de huiszoeking in zijn woning zijn identiteitsdocumenten hebben meegenomen en dat het voor zijn vrienden en familie een enorm risico is om identiteitsdocumenten op te halen, doch hiermee weerlegt verzoeker geenszins dat hij niet zeker is dat zijn identiteitsdocumenten zijn meegenomen ("*Hoe weet je dat ze dat hebben meegenomen? Ik ben niet teruggekeerd om te zien dat ze daar liggen. Hoe weet je dan dat ze die hebben meegenomen? Ze vallen binnen, ze zullen kijken en als ze iets zien, meenemen.*" (CGVS, gehoor p. 6), noch het feit dat er buiten zijn geboorteboekje en nationale kaart nog andere manieren zijn om zijn identiteit te staven. Dat het moeilijk communiceren is tussen westerse landen en Iran, en het vooral te risicovol is om via zijn vrienden en familie zijn identiteitsdocumenten op te vragen, kan niet overtuigen aangezien van verzoeker, in het kader van zijn plicht tot medewerking, verwacht kan worden dat hij al het mogelijke doet om documenten ter ondersteuning van zijn asielaanvraag te bekomen. Wat betreft de e-mail van de advocaat van verzoeker gericht aan de Iraanse ambassade in België en verzoekers bewering in het verzoekschrift dat het verzoek om de gevraagde documenten steevast werd genegeerd, merkt de Raad op dat uit deze e-mail blijkt dat werd geïnformeerd naar het verkrijgen van kopieën van een geboorteboekje en een nationale kaart, niet meer of minder. Dat dit verzoek genegeerd

werd en hij geen documenten heeft verkregen, blijkt nergens uit en bovendien doet deze e-mail geen afbreuk aan de motivering dat verzoeker ook via andere documenten dan een geboortboekje en een nationale kaart een begin van bewijs van zijn identiteit kan aanbrengen.

2.5. Daarnaast brengt verzoeker ook niet het minste begin van bewijs bij omtrent de aangehaalde vervolgingsfeiten, hij slaagt er evenmin in zijn asielmotieven aannemelijk te maken aan de hand van coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Zo legt verzoeker vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over de verantwoordelijken van zijn arrestatie twee jaar geleden aangezien hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde door de SPA te zijn gearresteerd en hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de arrestatie gebeurde door agenten in burger van het Ettela'at, samen met de Kalantari. Dat deze tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan een spraakkundige verwarring omdat het begrip Sepah in de volkstaal wordt gebruikt als verzamelnaam voor "soldaten" en dit kennelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken werd misbegrepen kan niet aanvaard worden en betreft overigens een blote bewering. Het verslag van verzoekers verklaringen werd hem aan het einde van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen en verzoeker verklaarde zich akkoord door het verslag te ondertekenen (administratief dossier, stuk 14). Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is en bevestigde hij dat hij de tolk goed begrepen heeft en ook de tolk hem goed begrepen heeft (administratief dossier, stuk 3) zodat hij de aangehaalde tegenstrijdigheden bezwaarlijk kan afdoen als een taalkundige verwarring of een verkeerde interpretatie.

Daargelaten de vraag wie uiteindelijk regelde dat verschillende Koerdische oppositiepartijen bij verzoeker thuis vergaderden, is de Raad van oordeel dat de door verzoeker geschetste gang van vergaderen elke realiteitszin ontbeert. Het is immers in de Iraanse context niet alleen geheel ongeloofwaardig dat verzoeker het risico zou nemen om verboden Koerdische partijen bij hem te laten vergaderen, temeer hij reeds tevoren werd gearresteerd op verdenking van samenwerking met Koerdische partijen, doch het is vooral ongeloofwaardig dat Koerdische partijen het risico zouden lopen om, via een tussenpersoon die geen lid is van de partij, te vergaderen bij mensen thuis die ze niet kennen en die evenmin lid zijn van de vergaderende Koerdische partij (*"Nu concreet zijn: wie kende u, bij welke partij? Een zeker N.(...). Die bijvb. Van welke partij was die? PJAK, maar hij kende Komalah en KDPI ook. Hij was ook geen, lid, hij kende die mensen. Hij hielp hen ook vrijwillig."* (CGVS, gehoor p. 13). Dat de verschillende Koerdische partijen gemeenschappelijke doelen zouden hebben, zoals gesteld in het artikel van *'Independant Kurdistan Journalism'*, wijzigt niets aan het feit dat het om verschillende oppositiepartijen gaat die ieder de nodige voorzichtigheid in acht zullen nemen wanneer zij op een bepaalde plaats vergaderen. De Raad wijst overigens op het CEDOCA antwoorddocument IR2010-024w waaruit blijkt dat de KDPI en Komala altijd verklaard hebben geen relaties te onderhouden met PJAK, Komala leider Mohtadi in 2007 over PJAK verklaarde: *"Wij willen geen relaties met hen, ze zijn de PKK en die zijn niet te vertrouwen. Ze hebben geen waarden. Ze hebben geen waarden, ze zijn geen democratie en ze verkopen hun ziel aan de duivel."*, in juli 2010 Komala en KDPI zich nog sterk uitspraken tegen de activiteiten van de PJAK en het geweld dat door de groepering werd gebruikt veroordeelden. De werking van de genoemde Koerdische oppositiepartijen in Iran dermate onderschatten dat zij op geen veiligere en meer weloverwogen manier een vergaderplaats uitkiezen, is dan ook niet ernstig. Verzoeker gaat ook voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet goed weet wat de partijen bij hem thuis zouden hebben besproken en het te betwijfelen valt dat verboden organisaties zouden vergaderingen over het gebrek aan scholing of het verbod op het gebruik van de Koerdische taal. Dat verzoeker daarnaast niet weet welk boek of document bij hem werd achtergelaten omdat hij de Koerdische taal niet kan lezen, neemt niet weg dat het totaal ongeloofwaardig is dat ene J., lid van één van de oppositiepartijen, bewust het risico zou nemen een Koerdisch boek en een blad gedurende een paar dagen bij verzoeker achter te laten (CGVS, gehoor p. 15).

Waar verzoeker nog stelt dat van hem toch niet verwacht kan worden dat hij wacht tot men effectief hard tegen hem optreedt vooraleer hij vlucht, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal nergens heeft laten uitschijnen dat verzoeker dient te wachten tot effectief tegen hem werd opgetreden, doch de commissaris-generaal merkt daarentegen terecht op dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en hiervan de nodige bewijsstukken te bekomen. Verzoeker heeft niet de minste poging ondernomen om informatie omtrent zijn actuele situatie in te winnen en het verweer dat hij geen contact kan opnemen met vrienden en familie omwille van de mogelijke

represailles is opnieuw niet ernstig. De Raad besluit dat de nalatige houding van verzoeker om meer informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn beweerdde problemen, wijst op een duidelijk gebrek aan interesse van zijnerzijde, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt. De bewering dat het onmiskenbaar vaststaat dat Koerden willekeurig worden vervolgd en er zeer repressief tegen hen wordt opgetreden, volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, wat in casu niet het geval is. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

2.6. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn activiteiten in België niet weerlegt, met name dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat hij of zijn activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in zijn geboorteland aanzien zouden worden en dus evenmin dat hij bij een eventuele terugkeer het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten wegens zijn deelname aan acties in het buitenland. Deze onbetwiste motivering blijft dan ook gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en mede gelet op de vaststelling dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft ook maar enig begin van bewijs van zijn identiteit, nationaliteit en voorgehouden bewering dat hij gezocht wordt voor te leggen maakt hij zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk en kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat "onmiskenbaar vast(staat) dat Koerden willekeurig vervolgd worden en er tegen hen zeer repressief (wordt) opgetreden" is een bewering die door verzoeker niet wordt gestaafd met objectieve gegevens en elementen.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS